

Kommunerne ville her faa Ret til at opkræve en Afgift af indførte Landbrugsprodukter uden at yde Landboerne noget som helst Arbejde derfor. Der er noget ydmygende for Købstadkommunerne i at skulle tage imod disse Penge. Jeg kan forstaa, at man tager imod Penge, naar det er et Vederlag, naar man yder Arbejde derfor. Men naar der intet Arbejde ydes, er der heller ingen Grund, synes jeg, til at erlægge disse Penge.

Jeg kunde her ønske at gøre en Bemærkning til den højtærede Justitsminister for det, der udtales i Lovens § 2 i Slutningen, nemlig at nærmere Regler for Maaden, hvorpaa Afgiften erlægges, kunne fastsættes af Justitsministeren. Der staar: „kunne fastsættes“, der staar ikke: „skulle fastsættes“; om han vil fastsætte dem eller ej, er ikke afhængigt af Loven men af Justitsministerens naadige og gode Villie, saa hvad han vil gøre, ved jeg ikke. Men for øvrigt vil det blive et ganske mærkeligt Forhold. Jeg forstaaer ikke rigtig, hvordan f. Eks. Københavns Kommune skal kunne opkræve disse Afgifter, og du ville Produkterne fra Eksportslagterne komme herind med Banen, de ville komme hertil med Dampskibe, de ville komme maaske pr. Vognakse. De kunne altsaa komme til Byen ad alle de Adgangsveje, der ere. Hvorledes skal nu Byen bære sig ad med at staa og opkræve disse Afgifter? Jeg tror, det vil blive meget vanskeligt at ordne den Sag. Skulle vi postere Betjente ved alle Adgangsveje til Byen i denne Anledning, saa vil det sikkert blive en meget kostbar og meget omstændelig Sag, og jeg forstaaer i det hele taget ikke rigtig, hvorledes det vil blive muligt at faa den ordnet.

Jeg synes derfor, at det var langt bedre at gaa til den Ordning, der var foreslaaet i det Forslag om Statskontrol, der forelaa her i Tinget 1899—1900 og det næste Aar, saaledes at det blev Statens Sag at ordne denne Sag, at det ikke skulde være en Erstatning, Byerne skulde have, og som skulde opkræves gennem Producenterne. Jeg synes, det naturlige vilde være, at Staten traadte til og ordnede dette Forhold. Det anerkendes, at det er et Billighedskrav; det maa sikkert alle erkende, men naar der er Tale om et Billighedskravets Afløsning, synes jeg, det bør være Staten, som træder til og ordner denne Sag. Jeg tror, at det vilde blive den behageligste Maade baade for Producenterne og for Kommunerne. Det er ubehageligt, ærgerligt for Producenterne at

skulle erlægge denne Afgift, det er ydmygende for Kommunerne at skulle tage mod en Afgift af Landbrugerne, af Producenterne, uden at yde noget som helst Arbejde derfor. Jeg synes, at det er et ret uheldigt, for ikke at sige utaaleligt Forhold, og jeg synes, at naar et saadant Forhold skal ordnes, bør det være Staten, der træder til og ordner Sagen. Det var det, som var foreslaaet den Gang; det var hele Kommissionens Standpunkt. Jeg synes, det er det eneste sunde og fornuftige Standpunkt at tage i denne Sag.

Saa siger det ærede Medlem for Horsens Landkreds, at jeg har forandret min Anskuelse. Det har jeg ikke i mindste Maade, men der er jo noget her i Verden, som hedder, at Nøden kan tvinge Folk til at vælge en anden Taktik end den tidligere. Da den Sag var til Forhandling i 1898, var Stillingen den, at Københavns Kommune havde en god Status, at det var let at bringe Balance til Veje mellem Indtægter og Udgifter. Nu er Forholdet et ganske andet, idet Kommunen hvert Aar i de senere Aar har haft et betydeligt Underskud, saa den er nødt til at se sig om efter de Indtægter, den kan faa, og at den ikke kan gaa med til at sige nej til en Indtægt, der dog er saa stor som denne, fordi vi have den Pligt at holde hele Kommunens store Husholdning i Drift. Men det er jo paa en Maade de Herrers egen Skyld. Hvis de havde villet gøre, hvad vi have bedt dem om saa mange Gange, give os en ordentlig Skattelov, saa vi ligesom andre Kommuner havde kunnet rette vore Indtægter efter vore Udgifter, saa vilde vi med største Glæde have givet Afkald paa denne Indtægt; men det have de Herrer ikke villet, vi have mange Gange fremsat Krav derom, men vi ere blevne afviste baade fra Regeringen og de Herrer, saa Skylden er i Virkeligheden deres egen.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Justitsminister. Jeg udtalte, at jeg ikke efter hans Forslag fandt Kontrollen betryggende nok. Jeg skal nævne et Par Eksempler som Bevis herfor. Der staar i Forslagets § 2, Stykke 3, følgende: at der for den kontrolerende Dyrlæge skal være Adgang til forud for enhver Slagtning at syne Dyrene i levende Live. Denne Bestemmelse er for mig ikke nok; jeg synes ikke, det er tilstrækkeligt, at der er Adgang for Dyrlægen til at syne Dyrene i levende Live, men jeg kunde ønske der stod, at han *skulde* syne dem i levende Live. En saadan Bestemmelse er